

ג'נ'ז'ס נסיך ארכ'ן

1.7.1944

DOC 00453

הסתדרות והפלגה

מ. שרתוק

הסתדרות הציונית והסתדרות העובדים

העם היהודי התארגן בארגונים כליליים, ארגונים מקיפים. הוא התארנן בהסתרות ציונית פוליטית. בארגון המכלה את מרכז העם לשם פעולה משותפת, מאוחדת, המכלה אותו לשם הופעה מדינית כלוחץ ולשם פעולה הסברת בפנים, המכלה אותו לשם יצירת מכשרי פעולות ואמצועים פועלות, לשם יצירת מוסדות היישובים — מערכתי שלמה של כלים, הדורשים להגשה המפעל שלנו.

אבל הארגון הזה אינו מספק כדי להעניק את הבריוו בתוך השורות של מפעל ההגשמה. הוא קודם כל עולם, הוא מקיף את כל היהודים. ישנו בו עשורות אלפיים ומאות אלפיים חברים, שניים מעתה במספר ההגשמה באופן ישיר. הארגון האחד והיחידי שהוקם לשם מוכנים השתתפות וועורה הדדית בהגשות הציונות, הוא: הסתדרות העובדים הכללית. כאן אנשים מתחדים לא רק כדי לתוך ידו מטרצ'ם הפוליטי לשמש השבט אוינו מטרחה, כי אם הם מעמידים את זההם, את הפעולה היומיומית שלהם לרשות המפעל הכללי. וזה ארגון רחב ביותר של מגבשי הציונות, אשר הקימו בתקופת זו זאת.

אין לנו באים להנחות תנאי, שככל שהוא ופועל יהלום מראש על כך, שבכינויו לארגון הזה הוא מקבל על עצמו ליהוו מושם הציונות. הננו סוככים על הכרה והאבקיסטי, שכן תקומה בארץ לציבור פועלים היהודי גדול, מתקדם, עולה, מתרחב, כובש — אלא אם ישיב את גורלו בגורל הציונות. בכי החוזן הזה בלי האפשרויות שנגשטו דוחון היה פתוחות לפניהו, אין תקומה באין זאת לציבור פועלם נזהל של אנשים חדשים, של אנשים עולים, מתישבים וכובשי מדאות חדשות.

הארגון — הכרה חיים

לא על פי הפשק החפשי של הכוחות הכלליים בא הדבר לעולם שארץ ישראל נועשת ארץ קלייטה. הדבר הזה בא מתוך התעוררות רצונו הלאומי העצמי והחפשי של העם היהודי, אשר החליט לקחת בידו את גורלו הוא ואת גורל הארץ הזאת. במאפסים מקובצים וחפשיים פתח בארץ הזאת אפשרויות קלייטה ויש כאן הכרה אובייקטיבי המחייב את צבור הפעלים להיות ציוני. בכך שיאנו ציוני — הוא מתחש לא לאייה יעד שקיים מוחזה לנו, הוא מתחש לענייני חייו, לענייני חייו יופרים שלו ושל בניו אחרים.

וכשם שאין תקומה לציבור פועלים גדול בארץ בכי שעילתו ונידלו היה משלבים בתהליך הגשמה הציונית — כן אין עתיד להגשות הציונות אם היא לא תביא לידי יצירת המון יהודים עובדים בארץ זאת. כי אין קליטה בארץ הזאת לדוחן יהודים אלא אם כן יהיו אנשים עובדים, ואין תקומה להמון יהודים עובדים בארץ הזאת אלא אם כן יהיו אנשים מאורגנים, עותרים איש לרעהו, מלכדים את כחם ומופיעים יחד. וכי ישיה מכך כביר כזה להגשות הציונות, הכרחי שיאחדו בצד כה שאפשר יותר זרים. וכך כל יהודי באשר הוא יהדי, כל יהודי באשר

הוא עובד, כל יהודי עובד באשר הוא עולה לארכץ זהה, או כל היהודי העולה לארכץ הזהת באשר הוא עובד, המוביל על עצו להיות עובד ומקבל על עצמו להיות מארגן ולהכנית את צוארו בעול המשמעות של עזרה הדידית ופעולה משותפת — שעריו הסתדרות פתוחים לפניו.

עליה, עבורה ועוזרת הדידות

והסתדרות נשענת על עניינו של הפרט, על עניינו של כל אחד ואחד בתוכנו. והוא קיימת כדי להיות נחוצה מחייב עליידי כל פרט בתוכנו, היא קיימת כדי להיענות לצרכי כל פרט בתוכנו. פועלתה מתחילה בצעם מחוץ לארכץ — היא מכירה יהודים לעליה לארכץ וגם נלחמת על עליה לארכץ. אבל משעה שהיהודיםعلاה לארכץ ומטפס על שעריו הסתדרות — היא נחוצה לעזרתו להשיג עבדה, והוא מבצעת את התפקיד הזה באמצעות וב��חרים של עזרה הדידית. וכשייהודי מקופח, בעבודתו — היא עוזרת לו להשתחרר מהקיפוח הזה ולצלות מדרגה לדרגה. וכשהיהודי הזה לא בא על סיפוק מלוא זרכיו אך ורק בתור צבד שכיר, כאשר יש לו עוד זרכיהם, כשהוא גם בן ציר או מרשבה, ויש לו זרכיהם מוניציפאלים, והוא זוקק לשיכון, להינוך, לעזרה רפואית. ולזרות אחריות של עוזרת הדידית — הסתדרות נענית ויוצרת מוסדות ובසחרים ומארגנת את הבריה לסייע זרכיהם אלה במשותף. או כאשר היהודים אלה אומרים: אנחנו רודים בזמננו להיות יצרנים. יש לנו אפשרות להיות יצרנים حقيقيים. יש לנו אפשרות להאחז בקרקע, ליצור התישבות עובדת חופשית להקים חירות עצמית, יצירה קוואופרטיבית — הסתדרות נענית לדברים האלה ובפצימה אל עצמה את העול הזה.

בכל השורה הארכזה הזהה, בכל המערבת המיטועת של הפעולות האלה שטעני הסתדרות. — זרכי הפרטם, ענייניות של הפרטים האלה, מצטרפים לעניינו של הכלל. אבל כל פרט בתוכנו אינו רק פרט, שאינו מגלה את הכלל בתוכו. הוא אינו רק בסתפקיד רק בסיפוק זרכיו הוא ובהגנה על עניינו שהוא רוצה לדעת מה גורל הבurchca נולה. מה גורל המערה של הכלל, אשר הוא חלק ממנו. וכשהוא ניגש לسؤالה הזאת — הוא אינו ניגש אליה אך ורק מבחינת זרכיו הוא, זרכי יום יום שלו. הוא חורג מן המנגנון הצרה הזהה, והוא חושב מחשוב של הכלל. וכשם שבגעני הפרט שלו הוא רוצה שהכלל יזדהה אליו כך בענייני הכלל מתאמץ הוא לזהות את עצמו עם הכלל. כשם שבשעשה שהוא נלחם על תנאי עבודה יותר טובים ועל אפשרות של שיכון ושל התישבות, הוא בא אל הכלל וטורע ממנה: תumped את עצך במקומי אם אני לא אהיה פרעל בטוח בעבודתו יאקבל את השכר המגיע לו ויעיד בתנאים הוגנים וכו'. אין הקהה לכל בילו — כך בענייני הכלל הוא מעד את עצמו במרקם הכלל, הוא חושב את בחשת הכלל, הוא אומר: אני זרייך לדואג לכלל, ואני זרייך לכוון את דרכי לטובה הכלל. ובכן, יש כאן שני קסבים של הכרה — הכרת הפרט והכרת הכלל, המצטרפים יחד.

אבל בשלב ייזוע התיצבה שאלה החמורה ורצינית בפניו פעלי ארץ-ישראל. אהדות אנשים צל יסוד המשנה ואחרות אנשים על יסוד ההכרה — פוטי האתדרות את שתיהן, או שאתה מחייב שתי מסגרות ארוגניות נפרדות: לכל אהדות ביסוי מיוחד במוגרת שלה?

לפני 25 שנה

לפני 25 שנה, בוגמר המלחמה העולמית הקודמת, הורם נס שעליו היה כתוב "אחדות העבودה". ומרימי הנס הזה האמינו, שאפשר לנכון את כל הפועלים ואת כל תפקידיהם במסגרת אחת — מסגרת שתתניה הסתדרות-טפלות אשר בה כל אחד ואחד יהיה גם חובל כפרט, ובנה כל אחד ואחד יהוד גם נתבע בתפקידו מין הכלל; מסגרת ארגונית, אשר גם תגן על ענייני יום של חבריה וגם תכוון את פעולותם ואת מלחמותם לקראת המטרת היטרורית הגדולה, הלואנית והסוציאלית.

ציבור הפועלים בארץ היה אז צבור קטן מאד. אני נזכר בכך מה היה לי עם החבר בניגוריון זמן קוצר לאחר יסוד ההסתדרות. הוא אמר: תראה, כשיהיו פעם בארץ עשרה אלפיים פועלים, הכל ישנה; כל הסגנון של תנועת הפועלים וכל הרגנון של הארץ ישתנו כאשר יהיו לנו מספר כזה של פועלים. כיוון יש לנו בהסתדרות 138 אלף פועלים, וקרוב לשיש מכך הפועלים בארץ עוד נמצא מחוץ להסתדרות. אבל או היה צבור של פאות אחדות, בתוכו אנשים אשר האמינו, שאפשר ליצור מסגרת כוללת כזו, והם אמרו: אנחנו, אשר נזרפנו בכור אכורי מאד של העליה השנייה, של הכיבושים הталוציים, של הקדחת, של המחשור, של העוני, של הרעב והמנחות. הגירושים והעינויים בשנות המלחמה, ואשר יאננו מכור המזרף הזה מאוחדים בפעולותינו, אם אנחנו נתחדר וניצול את המטרת הזאת. — הרי כאשר תחחיל לזרום העליה הגדולה היא ממילא תכנס לתוך כל הקיבול הגדול והרחב הזה, וממילא לא תיווצרנה מחיצות, ואנחנו ניצור אחדות כלית וגסורה; הינו: אחדות של כל הפועלים ואחדות כל הפעולות לשם כל הפעונים של צבור הפועלים.

החלומות הזה לא נתגש — אם מפני שהדור לא זכה, אם מפני שלא ניתן הדבר להגשמה גם מבחינה אובייקטיבית. אבל בשום פנים ואופן אי אפשר היה לוותר על ארגון נול ורחב של הפועלים. וכך התרון היה לא לעבד על תבונת, שכל פועל שנכנס למסגרת יקבל עליון גם משמעת המשעה וגם בשמעת ההכרה אלא — לשחרר את כלל הפועלים הגדול משמעת ההכרה ולבואו אליו רק בתבונת של משמעת המשעה; לא לבדוק בפיציות של ההכרה. אפילו לא ההכרה המעמדית. אפילו לא ההכרה הלאומית — לבוא רק בתבונת של משמעת המעשה. כל מי שנכנס להסתדרות חייב בשני דברים: להיות עובד ולא לנצל עבודה ולתנו, ולהיות עובד מאורגן. הוא חייב לקבל עליון את משמעת הארגון זהה במקשה, אבל הוא לא חייב להציג מה הכרתו. הוא אפילו אינו חייב להציג שהוא ציוני, הוא גם אינו חייב להציג שהוא סוציאליסט. ואם הוא ציוני ואם הוא סוציאליסט — אין הוא חייב להציג מה הנוסח הציוני שלו ומה הנוסח הסוציאליסטי שלו. באשר הוא עובד ובאשר הוא עובד מארגן — הוא נכנס לארגון הזה.

אם ההסתדרות הייצאה קבוצות מתוכה — היא לא הויזאה את הקבוצות אלה בשל הכרתן מסוימת שחיתה בה מינות ציוניות, או בפירה סוציאליסטיות. היא הייצאה קבוצות מפני שהתרו תחת אשיות הארגון המאוחד, באשר הפוך את הפלורידיות הפופולית, את המשמעת ההסתדרותית במלחמה הפועל על ענייני יום יום.

מעגל פנימי בתוך מעגל גדויל

אבל לאחר שהוקמה ההסתדרות הזאת, הכל הקיימים עד היום הזה, השאלה עדין לא נפתרה, הומצא פתרון רק לשאללה אחת. נוצר המעגל הגדול של ההסתדרות עם המרכז שלו, אבל היה צריך בתחום המעגל הגדול להיזור מעגל פנימי של המפלגה. כשתההסתדרות מתחדשת בקרבה את כל הננסים לתוךן על יסוד אחדות

המעשה — כך קמה מפלגה, אשר אחדה על יסוד אחדות ההכרה, וכשם שההסתדרות התרוכה בענייני יומם של הפועל — כך התרוכה המפלגה בקביעת דרכו הכלכלית של מועד הפעלים לקראת העתיד. ושני הדברים האלה משולבים, כי את הלחמה היומיומית של הפעול אי אפשר לנחל בלי קו מנוחה ברור, או בלי קווים מנחים — לפי שטחי הפעולה השונים, לפיחוויות המלחמה השונות. והמפלגה העמיסטה, על עצמה את המלחמה הזאת. אבל היא מחייביה יותר, היא דורשת ה策טרות להכרה מסוימת (אני עוד אדבר על ההכרה הזאת, שהיא יסוד לקומו של המפעול). כל פועל באשר הוא פועל, כל חבר ההסתדרות באשר הוא חבר ההסתדרות — חפשי לה策טרף למגזרה הזאת. אבל הוא צריך לתקן לה策טרף להכרה המאחדת של המגזרה הזאת והוא צריך לקבב על עצמו את החובה של הפעילות האזרחיות הזאת, של הפעילות המדינית הזאת; והוא צריך לקבב על עצמו את החובה להיות אחראי לדרכו הכלל, לשתח את עצמו בקביעת דרך הכלל.

יכל להיות פועל העושה את עבודתו באמונת, שהוא חבר ההסתדרות, סקיטם את כל מצוחיתו, האומר: יותר מזה איןני רוצה, יותר מזה לא נחוץ לי, יש אנשי אחראים שھפיכו ינהלו. מתקפיד המפלגה הוא להפחית עד כמה שאפשר את מסגרת של הפעלים האלה ולהגדיל עד כמה שאפשר את מסגרת של הפעילים המכטוריים לאוותה אחדות ההכרה, לאוותה אחדות האזרחיות, הנותנים יד לארגון זה שלוקח על עצמו את כל ההגנה של הכלל. השאיפה היא להפוך את שתי המנסרות הללו לאחת, כדי לכל חברי ההסתדרות יהו בעת ובכונה אחת גם חברי המפלגה. אבל גם זו יהיה צורך בשני מרכזים. כל פועל ופועל שהוא באגודה מקצועית, נגש בדף ההסתדרות במורח חבר אותה אגודה ובמורח חבר ההסתדרות כולה, לנבי עזיזים יוזעים, לנבי אחירות מסוימת. אבל צריך שיחיה טחה. שבו ייגשו פועלים לא בתור אנשי מקצוע: לא יצטרפו פועלים חקלאים לפועלים חקלאים ויזדנו על עיניהם של הפעלים החקלאים; או יצטרפו פועלי ענף זה או אחר של תרונות ויזדנו על ענין הענף הזה; או יצטרפו גנחים; או יצטרפו גנחים הרוצים כולם להתישב ויזדנו על עניין שכון. כל זה דרוש. אבל אין זה די. נחוץ שככל אותן האנשים, בלי הבדל מקצועי ובלי הבדל צורך וזה או אחר — אחת היא אם הם פועלי תרונות. אם הם פועלים חקלאים. אם הם יצרנים חפשיים, אם הם מתישבים עצמאים וכו' — שיכלם יחד יגשו יצטרפו לאנשים ציוניסטי-ציאליסטים, לא כנושאי זרכמים, כתובעטן, כי אם אנשים שיש להם חזון מסוים, אנשים שיש להם דרך מסוימת להגשמה והזון הזה, אנשים המכירים באחריות המוסלת עליהם לפעול בכיוון מסוים למען תושג המטרה הזאת.

היתה תקופה, שאת התקפיד היה בתנועת הפעולים מילאו שתי מפלגות. הייתה מפלגה גודלה יותר — "אחדות העבודה"; הייתה מפלגה קטנה יותר — "הפעול הצעיר". אבל כאשר הגיעו לשלב של איחוד יותר רב, ושתי המפלגות הללו התאחדו, הוקמה מפלגת פועל ארץ-ישראל, והוא קיימת מזאן מפלגת מועד העובדים, כמפלגת הרוב, והיא הנتابעת, עומדת במערכה בכל חוותות.

מפלגה רחבה ומיעוטים אופוזיציוניים

ישנן קבוצות אחרות — קבוצות פוליטיות, קבוצות מפלגות — בתוכן צבדים הפעילים. יש מהקבוצות ואלה, אשר כדי שיש להניח אין להן כל תקוה — וגם לפי הכרtan אין להן כל תקוה — להיוות פעם רוב, והן רואות את כל תפקידה בזאת שנן מפלגות מיעוט אופוזיציונית. תפקידן לבקר, להתקיף, לשולח, להזוויר, להאשים,

להבע לדין, — וזה החקיקת שהן ממלאות. יש אולי ברמה בתפקיד זהה, אם ממלאים אותו באמונה ובאמצאים כשרים. אבל עצם קיומן של קביזות כאלה מותנה בקיום של מפלגות רוב אחראית, כאשר להן אין כוח לשאת אחריות. יש להן כוח לבקר, והן רואות את תפקידן אך ורק בנסיבות ובתביעה מאחריהם. אין הן מסכימות להכנס למיניהן משלן, שאינן רוצחות לותר עלייה. אך הן ידichtet, שעניני צבור הופיעו מיויחדות משלן, שאינן מופקרים חיליה. יש מישחו העומד על המשמר, יש מישחו לים בכללו אינם מופקרים מומים וטוגמים. יחד עם זה, הן ידיעות שיש לו כוח, הן יוציאו מערכה ומנהל את העניים ואחראי להם. אמן משיחו זה אינו זכאי בעיניהם, הן מגלות בו כל מיני מומים וטוגמים. יחד עם זה, הן ידיעות שיש לו כוח, הן יודיעות שיש לו גם מעת תבונת לעשות את מלאתו כבנה שעניני צבור הפעלים אינם פקר, ורקן צבור הפעלים אינה בירידה אלא בעלת.

יש אולי בתולנו קבוצה של מיעוט, הנושאת את נפשה להיות בעלת המרות בצדור הפעלים. אבל לא ברור באיזו דרך. לא ברור אם היא נשאת את נפשה למרות בצדור הפעלים על ידי זה, שהוא פעע חגי למכלחת רוב, תחתادر עם קביזות וסיעות אחרות ותהוו יחד אתן מפלגת רוב בחסתדרות. אפשר להנחת, שיש חזון כוח בקבוצה הזאת, אבל לא מן הנמנע שהיא רואה לנניה גם אפשרויות אחרות. כי היו תקופות כאלה בחצי תنوות הפעלים בעולם, שקבעו מיעוט, אבל תקיפה, מילוכדת מאד מבוגנים, יכולה ברגע ידוע לתפוס בזיהה את רון ההנאה, ויכלה ליהפוך למפלגה מנהיגת את הכלל. אפשר שיש גם חזון כוח אבל גם היא, הקבוצה הזאת, ואני מוטלת העזרות היום, לתתיצב בראש ולתת תשובה לשאלות האחריות, אשר מחר צריכות לעמוד ב מבחן של הגשכת. היא יכולה בין היתר למלוטש את הנושאות שלה, להשתעשע בונסחאות אלה, להՃאך בשם זה של צער — ולקבוץ פרוגמות שאינן עומדות לבחן של ההגשה מהר.

אבל מה היה גורל העניות בינוים (ה-בינויים) הזה — הוא צירוף של רגעים על גבי רגעים, של שנים על גבי שנים, של תקופות — אלה הם החיים שלנו). מה היה ב- "בינויים" ההיסטוריים הגדולים הזה, אילמלא היהת בקרב צבור הפעלים מפלגה גדולה, מרכזית, רחבה, הנושאת בעות ובעונה אחת בכל החזיות? היא הנטבעה להופיע בשער, ולעמד בעות ובעונה אחת בכל החזיות? היא הנטבעה לנחל את החסתדרות, היא הנטבעה לנחל את המלחמה המוציאיפלית והיסוכית, היא הנטבעה לנחל את המערכת של הועל בתוך הציגות ולהופיע בנגינות במערכה הציונית (וזאת אומרת, להופיע כנגינות העם היהודי). היא העומדת בחזיות החיזונים — והיא, בהיותו מפלגה רחבה, ובhayות לה הכוח להופיע בכל העולמית שלנו — הוא, בחוית הציגות כלפי תنوות הפעלים העולמיות, בחזית הפליטיות החזיות האלה. והוא דואגת לניצחות הדרישות: הוא מטה שברח מחד ליעמם צבור הפעלים בכל החזיות האלה. והוא דואגת על-ידי כך לשני דברים: הוא דואגת לאחדות הופעתו של צבור הפעלים בכל החזיות האלה, והוא דואגת לכוח הופעתו: אחדות הופעתו — כאשר היא המUNITY את כל המשמרות השונות האלה והיא הנורנת את ההוראות למשמרות השונות האלה בידית. היא יכולה תמיד לגייס אותן לעזרת המשמרות המתוקפת והגטונה בסכנה.

קיומה של מפלגה הרחבה הזאת — בזוה סוד כחיו של צבור הפעלים. הדבר הזה לא בא לציבור הפעלים מבחוץ, כיון חסד ומתנה, אל מישחו. המפלגה הונאת — רשויות מתוך צבור הפעלים. צבור הפעלים הוא אלף הוליד אותה, והוא

הולדיך אותה מתרד צורך פולמי שלח, מפני שהרגניש צורך חיים, שתהיה לו קהילה
הוואת, הנושאת באחריות, באשר אחרית מוכרכה לבוא התפרורות.

אחד מסימני הדמוקרטיה — כושר פעולה

גם הסתדרות וגם המפלגה מוכרכות לפחות בראיטן להיות יצורים חברתיים
ديمقרטיים. אין לרשותנו שום אמצעי כפיה. אין כאן שאלת של ויכוח אם
모תרים אמצעי כפיה או אינם מותרים. ישנו ויכוח כזה, אבל אנחנו לא הגענו
ליכולות הות. יכולות זה בתוכנו איננו מעשי. השאלה אינה מתעוררת כלל. אין לנו רשותנו
אם י היו אמצעי כפיה בתוכנו, יהיה יכולות אם מותרים או אינם
מותרים. בטור חברי תגועת הפעלים העולמיים, מותר גם לנו להתווכת בשאלת
זו, במידה שהיא מוטיקת כל צבור פועלים בעולם. אבל האמצעים שלנו הם —
ה策טרופות חפשית מרצון של כל אחד ואחד מתנו, אם הוא מזא שזה לטובתו
בטור פרט, אם הוא מזא שזה לטובתם של ענייני הכלל.

זה ואת אומرت דימוקרטיה? מתקבל תמיד להציג דימוקרטיה בניגוד לדבר
מה אחר — בניגוד לדיקטטורה, בניגוד לאבסולוטיזם, בניגוד לפיאודליים ולכל
מיין צורות בחירה אחריות. וההונשה הזאת של ניגוד בין דימוקרטיה ובין משרות
אחרים מביאה לידי הדגשת יסוד אחד שבdimocratie, אשר איןנו מ מבחנה את
כל מהאתה, והוא יסוד הכרחי בדימוקרטיה. בלי זה אין דימוקרטיה. אבל
משטר דימוקרטי אינו עומד רק כדברמה שבא להתנגד למשטר אחר — יש
בעיות של משטר דימוקרטי שלעלצמן. יתר על כן: גם אם בפזדים את משטר
הdimocratie בניגוד לestersים אחרים, הרי אין זה רק בניגוד לestersים שהdimocratie
קריטה ירצה אותם, כי אם גם בניגוד לestersים המתנקלים לרשות את הדימוקרטיה.
הנה העולם עומד עצמוני בהיאבקות גזלה וכבירה של הדימוקרטיה עם
משטר ידוע, אשר ניסה לרש את אותה — עם המשטר הפשיסטי. כמו היה תליות
توزאות ריב איטניים וזה בין הדימוקרטיה והפשיסטים — האם אך ורק בתועש ושינוי
האם רק על זה בלבד נשגה הדימוקרטיה במלחמה עם הפשיסם, סוף החופש
לנצח, סוף השווין לנצח, או — שהיא נזקקה עוד לדברמה עוד לדברמה החווני
מאוד — לכשור פעולה? היסוד השני של דימוקרטיה הוא איזואו — כשור
פעולה.

פעולה על דעת הכלל

dimocratie קיימת ונופלת לפחות מידה כשור הפעולה שלג. דימוקרטיה פירושה
שלטון הכלל. שלטון הכלל פירושו פעולה על דעת הכלל, לא על דעת פרט זה או
אחר, קבוצה זו או אחרת, מיעוט זה או אחר, כי אם כל דעת הכלל. ובכן, שני
דברים צריכים להיות מודגשים בשעה שאנו מדברים על dimocratie: חוסש הבעת
דעת וشوין הזכות להביע דעתה, ופעולה על דעת הכלל. הכלל הזה אינו קיים רק
כדי להפgesch ולשוחת. הכלל הזה אינו מתארגן אך ורק לשם חילופי דעת. השווין
וחופש שהכלל הזה דורש לעצמו בהבעת דעת ובשיתוף הדעות של כולן. הם
לא רק לשם החופש הזה. הבעת דעת אינה מטרה בפני עצמה — זה אמצעי למשתנה:

מה זאת אומרת לפעול ייחדי אם הכל מסכימים — וודאי, או ישנה המסקנה
מיד. אבל אם לא הכל מסכימים — האם זאת אומרת שאין פעולה? ובכן, יסוד
החותם והשווין מביא בהכרח לידי המסקנה של הכרעה על פי הרוב. עצם
הדבר שיש רוב ומשמעות בתוך הצבורה, אינו סימן של חולשת לצבור, או של סגם

בג. זה שיש רוב ומיוט בצדור מעיד על האחדות שישנה בצדור הוגן על אחדות של הכרה דימוקרטית.

מהי התופעה כאשר אין רוב ומיוט? יש לנו תופעה כזו — השומר הצער והliga. את תקראו את "מספר", לא תמצאו שם את הכרה היסודית-הצעיר הנטוכחים זה עם זה. "מספר" הוא ככל עזם אין ויכוחים... וזה מ党史 של מלאי השרט, אשר קשה לבני חמותה פשוטים להציגו אליו. אבל יכול להיות שיש דבר כזה, יש תופעות ביואסוציאולוגיות כאלה: קבוצת אנשים שגדלו יחד וצמחו יחד, שהתקלטו והתלבלו לאט ובחרוגה והקנו לעצם מושגים מסוימים משותפים; ואם נעצים בירורים בפניהם — לא נטמע הדם בחוץ; ואם יש מישוש יוזא דוף — הוא כל כך קשור למטרת זו, שהוא מבטל את רצונו וקוונו כלל איינו מניג. אבל אם אנחנו מדברים על חטיבות לאומיות רחבות, המכונות לתוכן את החיקם כמו שפה, שאין להם השחתה היסטורית להתקתק ולהתלבב לאט ולהציג לאיזה כל ארגוני, אם אנחנו מדברים על תנועה הונונית, על עלייה גדולה לארכ'ידאל, כמו שתמידה אפיילו בשנים שלפני המלחמה, ועלייה עוד יותר גדולה, כפי שאחננו מקרים אחדי המלחמה הזאת (הלאומי שנכח לה!). על תנועה המוגעת רהבה כל אנשי הבאים עם פושגים שונים ועם דעות שונות, אשר גם אם גדלו יחד, הרי גדלו מוחש, לא מתוך הרוגל שכולם מוכרים להתנאה בסגנון אחד, אלא מתוך הרגשות, שלכל אחד מכם-חופשי, חופשי להשתכנע-וחפשי גם לא להשתכנע ולהתשר בדעתו —

אם כן מה הפתרון? או יש תופעות של רוב ומיוט? יש גם תופעות אחוריות כсанין רוב ומיוט — והוא אשר גורוב מהניק את המשמעות. ישנן תופעות של אחדות שלמה המוגנת פשוט עליידי זה. שיש לבני הדעת, לבני השלטון, הכוח לסבול את הפירות. אבל גם לא על זה מדבר אצלונו, אצלונו, כמו בכל צבורה, שהוא גם חופשי וגם גדול ורחב — אין להפוך מהילוקי דעתו. זה אומר: וופעת רוב ומיוט בתוכנו. בתוך הטעינה אנטישית כמו זו שנבנו (וזהדבר הוא על הסתדרות בכל ומדובר הוא על המפלגה הגדולה דברותה) ההופעה הזאת מעידה על הופעת של כלום, היא מעידה על שווון של כלם בפניו של כל חופשים ומפני שהכל שווים — לנין יש רוב ומיוט.

הברית הרוב

גורוב מוכchio להכריע. אין זאת אומרת שלא צריכים להעשות סאמציים מכיסילים מתסיסים להגיון לעמך השווה ולמוציא משותף. אבל ישנה תמייד שאלת מה לאחר כל האמצעים האלה? אנחנו עדים לפרשות ממושכות ופיגיות באוד של בירורים מתוך מאמצים להגיע לעמך השווה. אבל השאלה אינה אם צריך לעשות אמצעים אלה או לא — השאלה היא מה בסופו של דבר: אם מותר לרוב להכריע או לא? התשובה היא: לא רק שਮותר לרוב להכריע, אלא גורוב מוכchio להכריע, אם רוב אינו מכיריע — הוא מתקש בדימוקרטיה. אין הרט יותר גודל לדימוקרטיה מאשר אי הכרעה בכוח רוב. אי הכרעה בכוח רוב פירושה חוסר הכרעה; חוסר הכרעה פירושו חוסר פעולה; חוסר פעולה פירושו חיסר אוניס; ככלומר, האבור הזה מתפרק במתלהקת שלו, בחוסר אוניס שלו, אין לו כח לכלך בתוכו איה מכך שמדובר של פעולה.

ובכל קיימים מיטרים אחרים בעולם, אבל אין מ党史 דימוקרטזי אחר, עד לא הומזאה דימוקרטיה, שאינה עומדת על הכרעה ברוב. והכרעה ברוב היא הערובה לשווון. אם ישנה הסתדרות, הרי צריך שבאותם העניינים הנוגנים בסטטוס,

תכליע בכוון רוב הפעלים. רק אם יהיה בה משך כזה, יהיה שוויון בין כל תבריה מפני שרק אם ישנה ערכבה שהרוב יכירע, ישנה ערכובה, שדעתו של כל אחד ואחד תהיה שוקלה בבדיקה נדעתו של כל אחד ולותו.

מפלגה דيمוקראטית כיצד?

ואותו דבר במפלגה. גם המפלגה, אם היא רוצה להיות דימוקרטית, היא כאמור חיבת קודם כל על הדבר הראשון: על חופש האיכוח שבת, על שוויון כל החברים להשתתף בivicוח זה. אבל היא חיבת גם על הדבר השני: על הכרעה בכוח הרוב, והקרים אהווים זה זהה.

במקומות זה יכול לבוא דבר אחר. במקרים זה יכולת הסתדרות, ליאfrek מארגון אחד, שבו כל חבר וחבר יש לו אותה זכות, והוא מצרף את דעתו להכרעה לדרכו הרוב — לנכוניה של מפלגות, או נאמר: למשטר של הסכם בין מפלגות. והשוב מאוד להביא את כל המפלגות לידי הסכם, אבל מידת הדימוקרטיות של משטר כזה היא מופקפת. מפני שיתכן מאוד, שהסכם נזה בין המפלגותינו מbiיע כל עיקר את דעת רוב הציבור. בנסיבות מסוימות ודאי חשוב מאוד להגיע להסכם עם כל הקבוצות. אבל השאלה היא אם זו הדרך בענינן החמורים ביותר העומדים על הפרק. אני אומר: דרך מיד של הסכם בין מפלגות בשאלות החמורים ביותר העומדות על הפרק היא דרך אנטידימוקרטית! מפני שקבוצות אלה מופיעות אז על ידי השולחן לא לפיה משקלן בזבור, אלא בתוקף היוטן קבוצות נפרדות והן תבעות להתחשב בדברן ולשנות את הuko המbiיע את דעת כל הציבור. וכשם שקיים אפשרות נזאת בסתדרות, כך בתחום, שקיים אפשרות נזאת במפלגה: במקרה שהמפלגה תהיה אחידה, גدولה, שיש בתוכה חופש היכוח ושוויון של תבריה בivicוח (ושווין זה איננו רק יכולות להכירע ברוב, כי אם חובת של הנמצאים במעטם לקבל את הכרעת הרוב) — במקרה זה תכנס המפלגה לממשל של הסכם בין הסיעות בתוכן זאת אומרת: שהדרך שלא תקבע מתוך הסתגלות לכל הסיעות האלו, מתוך משא ומתן בין כל הסיעות האלו וחיפוש איזה מזואץ משותף. כמובן, בלי להזכיר בחשבונו את דעתיהם של המוני החברים העמידים מאחוריו הסיעות.

מאמצים לאיחוד ומאמצים לפילוג

זו עכשו ציר הרכות. נתגבשה סיעה בתוך המפלגה, אשר סרבת לקבל על עצמה את מרות הרוב והציגה למפלגה דרך אחדת: במקרים מרות הרוב — הסכם בין חלקיט שוניים. וכך אשר רוב המפלגה דוחה את הדרך הזאת — פרשה מהמפלגה והקימה מפלגה חדשה. לשם מה הקימה עכשו את המפלגה החדשה הזאת? היא אומרת שהקימה אותה לשם אחדות יותר גدولה. היא קוראת לעצמה עכשו "תנוועה לאחדות העבודה" — שם פה ומצלצל. אבל בראוח מזרב רוחקה הדרך של התנוועה הזאת מהדרך של התנוועה ההיא: כראוח מורה מערב רוחק תליך התהווותה של המפלגה הזאת מטהיליך התהווותה של מפלגת "אחדות העבודה"! מפלגות, "אחדות העבודה" באה לעולם כתזאה של מאמצים גדולים של אי-חו, שלא הגיע אמן למילוא התקיף הנכוף — "התנוועה לאחדות העבודה" באה לעולם מתוך מאמצים של פילוג. "אחדות העבודה" באה לעולם מתוך מאמצים של לי-חו, מתוך הענות לצו היסטורי גדול של אחדות. הדרך שבת באה לעולם וזה התנוועה הקוראת לעצמה "תנוועה לאחדות העבודה" באה לקבוע עקרון של פילוג, עקרון של זכות כל קבוצה וקבוצה לעצמאו נפרדת להכתיב לרוב את האיזוי להתאפשר אתה כי אחרת לא תחנן לדעתה, אחדות בתוך צבור הפעלים.

לא די להזכיר „פנינו לאחדות“ — ציריך להראות באיזו דרך יגיעו לאחדות. מאמץ לזה עוד לא נעשה. אנחנו שומעים עכשו, שffffוגות פועלין ארץ־ישראל פסולת מפני שהיא הוכיחה, שאין בכוחה עוד לקלitos קבוצות השובות, היא לא יכולה בבחנה את השומר הצער. מה הדבר זה? האם בתמול שלשםם הריב של מפלגות פועלין ארץ־ישראל עם השומר הצער? האם כל אותן החברים, שעכשו באו פנתאות קיימו הנפרד עם השומר הצער? האם מושט שלא היה בבחנה לפסול את מפלגות פועלין ארץ־ישראל כמחלקות מעמד, משוט שלא היה בבחנה למתאחד עם השומר הצער — האם לא היה אנתנו שנים ועשירות בשנים בריב הזה עם השומר הצער? האם אם פסלנו או את המפלגה הזאת מפני שלא התאחדה עם השומר הצער? האם באו או למפלגה בתביעות של ויתוריהם ופישוריהם עם הסימור הצעיר? האם הסכימו לדרכו הציונית של השומר הצער? האם קיבלו את השקון הזדלאומי? האם קיבלו את תורה השומר הצער בארגון המשותף? האם קיבלו את אגןון השומר הצער בכלל? למה פתאום נסלה עכשו מפלגות פועלין ארץ־ישראל בעיניהם מפני שהשומר הצער עומד מנגד?

האם רוזצים עכשו להגיע לאחדות עם השומר הצער — יראו לנו באיזו דרך ואינו אחדות תהיה זו? מה פירוש הדבר: לא מפלגות פועלין ארץ־ישראל אלא אחדות יותר רחבה? פירושו יכול להיות דבר אחד: שאנשים רואים להם אשרות של הקמת מפלגות מיותר רחבה מאשר מפלגות פועלין ארץ־ישראל. ובריך שיחיה ברורה, חבריהם, על כל פנים אני אומר את הדברים האלה בשם: אין כאן שאלה של קידוש הקדים. היו פעמיים מפלגות בארץ: היהת מפלגת הפרועל הצער, הייתה מפלגת פועלין ציון — אז היו יקרות מאוד לחבריין. אבל בא שלב דודע והמסגרות האלה נפרצנו. קדום נפרצת מפלגת פועלין־ציון — היא היתה יקרה מאוד לחבריה, אבל הם לא ראו בה דבר שבקדושה, ונוצרה „אחדות העבדה“. אחדות האבטחה הדת קיימת 10 שנים והיתה יקרה מאוד לחבריה. אבל היא לא נהפכה לדבר שבקדושה, היא נפרצה לשם אחדות יותר גדולה, ונוצרה מפלגות פועלין ארץ־ישראל. אף מפלגות פועלין ארץ־ישראל יקרה מאוד לחבריה אבל אינה דבר שבקדושה ואם אפשר כיים עלידי פריצת המספרות הזאת, על ידי הדחתה להקיט טבלונה נזלה בשם אחר לגמרי, ואם דרוש שם אחר — ציריך לעשות זאת יתיר על כן: אם כיום אפשר להוציא מצל ובמה את המפלגה הזאת, שהיא בכלל זאת לא מקיפה את כל פועלין ארץ־ישראל, ולהקיט במקומה גוף דימוקרטי יותר רחב מבוגר, בעל משדר פעולתי, בעל כוח לעמוד בשער, לבוא לפני צבור הפעלים, לנכלכל את דבריו, להגבשים את חזונו, להנלה את מלחמותו — נס וזה אפשר לעשות. מה שקדם לצתות — וזה להשאיר את צבור הפעלים ללא מפלגה מנהיגת, להשאיר את צבור הפעלים ללא מוגרת של אחריות. וネט אסור לעשות.

והנה, אם אמרים: פנינו לקראת אחדות יותר רחבה — כי זו השאלה המוצגת היא: איך פין אחדות אתם רואים אפשרות להקים? תאמרו לנו: אם אתם רואים אפשרות, דווקא אחרי שיצאתם מהמפלגה, לאחד עכשו את המפלגה ואת עצכם ואת השומר הצער ואת פועלין־ציון במפלגה אחת גדולה — מדויק לא תראו לנו את הדרד הזה את כאשר היותם בתחום המפלגה? מה נשתנו? מזמן על־ידי זה שאותם נפרדו ממהפלגה אפשר עכשו להקים את המפלגה הגדולה? בעצם-open התהווותה של המפלגה הזאת היות הקורתא לעצמה „תנוועה לאחדות העבדה“ ניתנה מות שובה החלילית. באשר מפלגה יותר גדולה ורחבה, אשר תהיה בזיה לא על יסוד הכרעה ברוב. אין לה תקומה, אין לה אפשרות של פעללה, והחברים האלה

אשר נפראו בסמכותה של מפלגת פועלי ארץ-ישראל להכריע בכותח רוב — האם מוכנים הם להזדווג בסמכותה של מפלגה גדולה ורחבה יותר להכריע בכותח רוב ? כל זמן שלא אמרו זאת, הרוי מעשיהם מה מעמידים שאינם מוכנים !

אבל חבריהם אלה נושאיהם קליכך את נפשם להקמת מפלגה גדולה חדשה — הם נושאים את מפלגת פועלן ארץ-ישראל תסכים לו על-ענקיה ? האם ההסכם הזה יקום ? האם מפלגת פועלן ארץ-ישראל תסכים לו מה היה או גורל עניינו התונזה ? איך יתנהלו העניינים ? מוכן לו ? ואם הוא יקום — ממה יהיה או גורל עניינו התונזה ? איך יתנהלו העניינים ? תעסודנה על הפרק שאלות פוליטיות חמורות, התעמדנה שאלות גדולות ונוקבות בענין דרך הסתדרות. ייעשו כל-מיini מאמצים לבוא לעמק השווה, אחריך יהיה צורך להסתדרות כסתדרות להכריע בכותח רוב — ואיאפשר יהיה להכריע, מפני שתודיננה ארבע-חמש קבוצות, אשר כל אחת ואחת מתאפס קודם לחד. כל אחת ואחת תדוען קודם ותלבן את העניינים בתוכה, כל אחת ואחת כנראה תדכא את המיעוט שבתוכה ותבווא עם עמדת רוב שלה אל השולחן, והעסודות האלו תתנגשנה, ויעשה מאבחן משותף להגעה לעמק השווה בין העמדות הללו — וממה יהיה אם לא יגיעו לעמק השווה ?

ובכן, אין חברי אלה טורחים להראות לנו : לאיזו אחדות יותר גדולה הם מתחכונם ; ובאיזה דרך הם יגיעו לפילוג לאיחוד. שני היסודות של דימוקרטיה נפגעים עליידי מוגמת זו : נפגע היסוד של חופש הדעה ושינוי כל אחד ואחד בהכרעה ; נפגע היסוד של כושר פעולה. עליידי כך אנחנו מגייעים למינימום של פעולה ולא למינימום של פעולה. הכרעה ברוב — פירשו ממסימום של פעולה ; תheid _ובכל הסכם — פירשו מינימום של פעולה, מינימום של פעילות.

מדוע לא יתכן משתר של ה派סמיים בין-מפלגתיים ?

ואני רוצה להסתכל בעניין זהה משפורה אחת מסויימת, אם אתם רוצים שפורה מקצועית — השפורה של המקצוע שלנו. אני ועוד חברי אחים, יש לנו הוצאות הגדולות, והאחריות הגדולה לייצג את מפלגת פועלן ארץ-ישראל, השפורה הנציגות העולמית. אנחנו נבחרי הקונגרס, אבל אנחנו שליחי בהנהגת ההסתדרות הציונית העולמית. אנחנו נבחרי הקונגרס, אבל לפועל כשליחי תנואה, ושובתנו תמיד לאחד את שני חברי הדברים הלאה, לשמוד על הקשר הזה. יכולם להיות מקרים, שרצון והנעהינו איננו מתישב עם המזפון לנו — אז אנחנו צדיקים להסתלק. ברגע שאנחנו נבחרי הקונגרס, אבל לפשי רצון והנעה שעאננו שליחיה — אנחנו חדים להתנהג באופן דימוקרטי. אבל אנחנו צדיקים לדעתם בברור מ-הו רצון המנעה שאנחנו שליחיה. אנחנו נבחרים לكونגרס על-פי רשות מפלגת פועלן ארץ-ישראל, ואנחנו נותנים את הדין לפני מפלגת פועלן ארץ-ישראל. הזיקה הזאת שלנו לכל צבור הפועלים היא זיקה בלתי-אפשרתית בין-היא לא זיקה דימוקרטי, מפני שדימוקרטיה פירושה כושר פעולה, ואת אומرتם אריגן. ובכך, הזיקה המאורגנת היא להתקנס ולהתחלט ולומר לנו : לודענו, וזה הקו כיום זהה, ואנחנו מתחשבים בדבר, מחויבים להתחשב. יכול להיות קונפליקט בין-קי זה ובין מצפונו, וכבר אמרתי מה הפתרון לקונפליקט — או זריך להסתלק. אבל בדרך כלל, אין קונפליקטים כאלה, מפני שאנחנו חיים בתקן כבוד, ואנחנו לשם כך קיימים, כדי לבטא את רצון הצבוד. אולם מה הדין אם אין משתר כותח אם בא התחליף המוצע של הסכם בין-מפלגתי ? או נשב על-ידי שולחן אחד עם

גניגי קבוצות שונות, וכל קבוצה תבוא עם משנתה. יכול להתרחש נס, שכולם יתנהבו בסגנון אחד. יש מקרים כאלה: עליה גודלה? — כולם וודאים עליה גודלה! שפה עברית? — כולם'Rודצים שפה עברית! הגנה על היישוב? — סלב>Rודצים הגנה על היישוב? אך נניח שMOVEDות בעניינים השובים דעתות שונות? לא תחנן כל שליחות צבוריות בתנאים כאלה, לא יתכן ייזוג דימוקרטס בתנאים כאלה. זהה הטענות, וזה הטענות, וזה הטענות אתן את נרכיה, וזה השלחת שליטן יהודים בצד! כל אותן הפגמים והמומינים שהם בדימוקרטיות הלקוויה אל מפלגת פעילי ארץ-ישראל הם כמובן וכמעט לעומת ההדרש שבוכחה אם ישתרש תמהילין זהה!

ביצה' מתכונים?

הויכוח שלנו עם אנשי סיעה ב' מתנהל בשני שטחים נפרדים. הם אינם משבים ממן הטענה. הם מצביעים על ליקויים במפלגה פועלן ארץ-ישראל, ועל ליקויים בהסתדרות. אך אין הם עונים למגרי על השאלה כיצד הם רודצים לתקן, כיצד יבוא האחד הנגיד, כיצד תבוא הדימוקרטיה, השלמה זו את דואן כוון אייננה. סיעה ב' נאחות עכשו בכל מיני דברים — דברים שהם ככל-כדתם ננים. אם הם אומרים שהם רודצים, עונני הסתדרות יתנהלו כך ולא באופן אחר — הם בלי שום ספק או מרים זאת בכנות. אבל אני מביר בחוץ המפלגה חביבה שהם לא פחות נאמנים, לא פחות קנאים לאותם העירקרים שעוגנת בהם סיטה ב מתבי סיעה ב' עצם. יתר על כן: אני יודע שורה של מקרים. כאשר עזב צד פוד' חבריהם, שאיתם בשות פנים בסיעה ב', שאף פעם לא היו בשום סיכון היה צד עם סיעה ב' רוב. נכון, בהזדמנויות אחרות, לאחר שיקול דעתן, לאור בירור, נמצאו בזירות כוחות אחרים והוא היה רוב נגד אנשים שהם בקשר לסייעת ב'. לא זו השאלה שפה יש דימוקרטים ופה אנטידימוקרטים, שפה יש מגדלים מיטיסטים ופה מינימליסטים. השאלה היא אחת: התgebשות מיעוט או אינטגרציה מיעוט.

קבלת דין רוב או איקבלת דין רוב. יש חברים האומרים, שסיעה ב' אינה חומר היהדות וכי ישם צד זרים במפלגה, ועוד, ישם עוד זרים. גאות המפלגה על כך שיש בה זרים. זה בראה שהוא ריקמה היה, דימוקרטיה, שלא סותמים פה, ואם לא סותמים פה — יש חופש דעה, ואנו אנשים מודעים זה את זה, מצדיפים לאנשים אחרים, הם מודעים זרים. ההבדל בין השאלה העומדת כוון על הפרק ובין שאלה הורmittel השבטים איזה ורtem יותר לדיקלי ואיזה פאות לדיקלי, איזה ורט יותר פרוגרסיבי ואיזה פאות פרוגרסיבי, איזה ורט יותר קנאני ואיזה פאות קנאני. לא שהשאלות הללו אין חadataת — אין השבות מודע, אבל הן ניתנות להיפתר בתחוומי מפלגה אחת. יש ורבים מהמקבלים הרוח את מרות הרוב כשהם במיועט, ויש ורבים שאינם מקבלים עליות את מרות הרוב כשהם במיועט. ועל זה כל המחלוקת.

יצר להתgebשות יתרה

וזאי, קשה לתמ"ל לחברים להוציא לא רק כלפי אחרים אלא גם כלפי עצם כמפלגיהם. וכך כל הבניין הזה התלוי על בלימתה. לומר במאמר זה בלבד: פנו לנו לאחדות יותר גודלה, ללא כל הוכחות, וללא כל מאץ אינטלקטואלי (יש, בינהם אנשים המסוגלים למאיצים אינטלקטואליים כבירים) לזראות בצד תבואה האחדות הוואת ומת תהיה דמותה מהותה, מה יהיה המבנה האדוני של זה ויאו

ערובות היא תישא בה לכלוחו של צבור הפליטים. איך היא תנאה אומת, איך תדריך אותו? כל הדבר הזה על אחדות יותר גדולה בא רק להשתק משагן. מפני ששורש הדברים הוא אחר. שורש הדברים הוא: הייזר לה תגבשות יתרה! חתגשות היא דבר חשוב מאד. אם יש לנו תגעה קבוצית שהיא גיבוש של כוח חברתי גדול — זה עניין كبير. אבל אין דבר טוב בעולם שאיננו עלול עליידי הטרות ליהפנ' לרע. אמר החכם במשל: "דבש מצאת אכול דיך — פון תשבענו והקיאוות". וזה חל גם על הנכס הכליר והיקר של שיתוף וליכוד בתחום התגעה הקבוצתית.

לזה מטרף עוד דבר אחד: איזרazon לה יש אר במיעוטו אבל זו עובדה, עובדה שיש מיעוט — ובכן, פריקת כל עולם עכמאות נפרדת, פרישת, לא לקבל את דין הרוב. אם זואי הדיך — קשה לדעת מה היה אם מתוך סיעה ב' עצמה תיווצר תטיסעה? האם תהייה לה אותה ווכות או לא? מודע יגרע הלהקה בתוך סיעה ב' מחלק סיעה ב', בתוך המפלגה לפי דרישת סיעה ב'? ואם יגרע חלקה, מדוע תהיה סיעה ב' בתוך המפלגה יותר עצמאית מאשר תטיסעה בתוך סיעה ב'?

בקורת לשפט צידוק הפילוג

לא שנעשה מעשה של פילוג אלא שנקבע עקרון של פלגנות בתוך תגעות הפליטים. וכל השלכות הבליסטראות על מפלגות פועלי ארץישראל עבשו מוכראה להחטיית המטרת. לפחות מפעם הבה שחייה מטה מטרתה, מפני שיש מה לבקר במפלגות פועלי ארץישראל כמו שיש מה לבקר את כל אחד ואחד מתוכנו. ואילו היה בירור עניינים לגופם, היה מביא ברמה רבתה. אבל בירורים לגופם אינם, וכל הבקרים באה רק להזדקע עכשין את הפליגן. לא שהמחלוקה היא שודש הפליגן, אלא הפליגן הוא שורש המחלוקה. סיפרתי כבר בהזדמנויות אחרות. אנגלי אחד שהיה מושל חצי האי סיני, גארודיס שמי, כתב כמה פפריט על תקופת משלתו שם, שיש בהם תיאורים קוליעים מאד. באחד התיאורים דוא כתוב: אומרים על העובי שהוא בן המדבר — לא נכון, הואABI המדבר. הוא יצר את המדבר על ידי התנחת החקלאות, על ידי מרעה במקומות העבודה ארטות, עליידי עזובה וכך. הוא ABI המדבר. הנגב היה ארץ נושבת, הערבות הפקו אותו לארץ מדבר. כך הסיעה — היא לא בת הפליגן, היא אם הפליגן.

היהחות בזיוויים בעלי שרשיהם

יש צמח שהוא נאחז בכל ציוו ובעל ביליה של קיר כדי לטפס הלאה. בבחינה ביולוגית אובייקטיבית זה מזדק בהחלה — הוא רוצה להיות, וזה דרך החיים שלו שהוא נאחז בזיווי אלה. יחד עם זה בדור, שצמיח זה אין שרשים עצמאיים, יש לו רצון חיים והוא מוכרה להאחז בבליטות של קיר. גם כאן יש רצון חיים כזה רצון להחז, לא להיות חלק מחלל, ובאות ההחיה בזיוויים ובבליטות אלה, אין שרשיהם. הלב יכול לומר את הדבר הזה כייחס האלה, אשר שרשיות הארץ ישראלית, היהודית, הפלונית, החלוצית, הביבשית, ההגנתית, הפוליטית, הסוציאליסטית — היא למופת לכולנו, ואני על כל פנים אחד מתלמידיה של החוליות הזאת, של המופת הזאת. אבל אני מדבר על אישים — אני מדבר על תופעה כבודית, אני מדבר על הדרך הזאת. וכך אין מקום סתם להערכתה, להדרת כבוד. כאן יש שאלה חמורה ורצינית מאד: מה יהיה בעtid?

תקופה חדשה בחירות המזרחיות

הגענו לתקופה חדשה בחיננו הפליטים, ונتابענו בתקופה זו לקבוע מטרה

טוליסטית בורורה למאיצים שלנו. חל מפנה בכל מערכת חיינו, חל מפנה בתולדות ההיסטוריה של העולם כולה, חל מפנה בהיסטוריה של המודרניזציה והיכזון ושל ארץ-ישראל. התלו יירדות הכרעות, והולכת ונוצרת אוירה לקראות הכרעות חדשות. הכרעות ביחס אלינו החלו בשנות 37-1939, עם התקחת מלחמת החשמד של היטלר נגדנו. הכרעות הגיעו לנו הפעם הראשונה של היטלר ועם הספרה הלבן. כל אלה היו נסיבות של הכרעות לנוינו יריעת חדש — נכנסנו לשלב חדש של הכרעה לגבי עתידנו, ונפרשנה לפניו יריעת חדש — נפרשנה לפניו יריעת חדש של סבל יהודי איזם. התובע שילומים, הוויק נושאים נפרשה יריעת חדשה בעולם כולו — עמים לוחמים על דבר מה גדול, ומונחים את נפשם לפתרונות גדולים של השאלות הלאומיות והחברתיות הקיימות, ומונחים בחיל העולם שהוא חדש. והעולם נקבע בין תקווה ויושש בעניין זה, בין בסחף נצחון עליידי המלחמה ובין חשש עמוק באード לכשלון עליידי השלום. אבל הוא מתואר כוח לנצח גם בשלום. לא רק במלחמה, ואנחנו חלק בלתי נפרד של העם הזה — כיהודים שחוותים ושרופים אナンנו חלק ממננו, כיהודים לוחמים לנצח חלק ממננו כיהודים בונים כאן בארץ אナンנו חלק ממננו כיהודים חלק ממננו. ונדרקה הרוזה בארץ אナンנו חלק ממננו, בכל המערכות האלה אנחנו חלק ממננו. ונדרקה הרוזה בקרב התנזרת הציונית, בקרב העם היהודי, שיש לומר הפעם דיבור היסטורי בשם העם היהודי. והדבר ההיסטורי אין בו איתה חידוש — וזה הוגנו מאנו וטערם. אבל יש תקופות שטומנויות את החזון בלב ואומרם על במה פוליטית מה שטומנת לרוגע הפוליטי. יש תקופות, יש שלבים בתקופות, שאנו מוכרים לומר את ההatan, ואם אין אמורים דומה כאילו איננו.

מדינה יהודית בכל ארץ-ישראל

וחוץ זה כבר נאמר עליידי אחרים. כבר נאמר מדינה יהודית. האנגלים אמרו את הדבר הזה וביססו אותו ביסוס פוליטי ואידיאולוגי عمוק, ביסיס ציוני עמוק. אבל הם נשארו אנגליים והם חתרו לא למה שדורש באמת לעם היהודי, לא רק זה היה לנו עיניהם — לנו עיניהם היה גם מה שדרוש לאימפריה הבריטית. והם קיצזו את חזונו וזה אמרו: מדינה יהודית, אבל בחיל של ארץ-ישראל. מה תשוכתנו לדבר הזה, תשוכתנו ההיסטורית? לא מדינה יהודית? התשובה היא: מדינה יהודית, אבל לא בחיל כי אם בכ' כל ארץ-ישראל. לא יכול להזות תשובה ציונית אחרת. אנגליה אמרה, והיא אמרה זאת גם בדיון וחשבון של פיל, וביחוד היא אמרה זאת בספר הלבן: עצינו מה שיכלנו בדרך המנדט, יordan איננו יכולים. מה תשוכתנו על זה כאשר אナンנו קובעים את המטרת הפוליטית שלנו? תשוכתנו תהיה: לא, אתם מוכרים לשות ואת הלאה? תשוכתנו מוכרתה להיות: אם אתם אינכם יכולים — תנו לנו, אナンנו נעשה.

אנחנו עומדים בשלב, שעلينו לקבוע מה המטרה שבאה אナンנו יורדים את החזיטם המדיניים שלנו. ואנחנו זורקנו סימטה, התנוועה הציונית זרקה סיסמה, הרעד הפרועל הציוני אישר אותה, ציוני אмерיקה אישר אותה. יהדות אפריקה יכולה אישרה אותה, קנדיה אישרה אותה, דרום אפריקה אישרה אותה. והדבר מכנה גלימת י'זא מסמך של קובלנות העבודה הבריטית — הוא אינו נותן לנו לעת עתה כלום. אבל וזה צעד كبير לחינוך דעת הקhal האנגליות. מה אומר המסמך הזה שיצא מסעם הועיד הפעול של מפלגת העבודה? בתגובה מהמלחמה הזאת מוכרחה לנפוץ הכרעה והכרעה הזאת צריכה להיות — ארץ-ישראל ליהודים! נראה שהדבר הזה נקלט, מתחילה להקלט. עוד נעברו כמה מדרושים עד שיקלט, ונגיע לשלב המצא'

ומתנו, מה יהיה גורל העניין הזה ומה יהיה שלבי המעבר ? איןנו יודעים, עד הדרך רתוקה. אבל ישנו רגע היסטורי שבו ציריך לורך כסמה לכל העולם, מנוסחתה, ניסותה מדיני כibold.

הפתרונות המוכנים של האוטו-צייה

והנה, יש תבונת השומר הצער. אצל אין שם חידוש, הכל מוכן מראש, הכל מוכן בתחום נזוי השמרנות שלהם, ויש להם פתרון לכל. והפתרון פה הוא: ארץ-ישראל דודלאומית. הם כנראה סבורים, שהם הצליחו להסביר מה זאת ארץ-ישראל דודלאומית, הם אומרים: רוב היהודי בארץ-ישראל ; ויש להנify, שבסתו של דבר תהיה דימוקרטיה בארץ-ישראל, ויהיו דברים אשר יוכלו בדעת הרוב. אם כן — מדו"ע לא מדינה יהודית ? כאשר אנחנו אומרים מדינה יהודית, איןנו אומרים הוצאה העربים מן הארץ, ואיןנו אומרים קיפות וכיוות העerbists שישם בארץ. אבל אנחנו אומרים: ארץ-ישראל שיש בה רוב היהודי, היא למעשה מדינה יהודית. הארץ תהיה מכוונת לקליטת עלייה גדולה, והמוני העerbists ישיבו בה יבואו על חלוקם בהנאה ובזבוזיות. האם זו מטרת השובה לאופנסיביה פוליטית להילחם על מדינה דודלאומית ? העולים רוצח לדעת מה אנחנו רציתם, ומדו"ע איןנו רשאים לתגיד העarbists, אם דבר זה ינתן.

השומר הצער יש לו הלכה פסוקה מראש, שאסור לו להפריד ממנה. טוב, אלם חברי, אשר יחד אתם עמדנו בכל הפלחות הציגיות שלנו, שכמה פעמים עשינו בפיקודם את כל המלחמות המדיניות שלנו, שפזנו אתם בכל מערכות ההגנה והעליה ובכל המערכות האחרות — האם הם רשאים להרים יד במוסד העליון של תנועת הפעולים נגד הסיטה הזה, מפני שיש בה דברים לא ברורים ביחס לעarbists, מפני שאין בה כל העARBOTS נגד חלוקה ? ועוד שיש פחד מפני חלוקה — אך האם הפחד הזה לא היה קיים בעלי הסיטה הזה ? האם הוא מתבצל עם הסיטה הזה ? האם הסיטה האחראית שמציגים — מנדט בינלאומי — מסלקת את פחד החלוקה ? יש לעמוד לפני הפחד הזה — אבל מה זה שיקן לניסוח המטרה הטיבית שלנו ?

יכול מאד להיות, הלוואי ונגיע לזה, שיאמרו לנו: טוב, מתקבלת התכניתם שלכם, אבל הדבר לא יבוא לעולם בראליה, יש להקשר לכך את הקראע, דרוש שלב מעבר, בשלב המעבר צריך להיות משטר-בינלאומי, אבל המטרת היא מדינה, אבל מה זה מנדט בינלאומי ? מי מאתנו יודע איך יפעל למעשה ? גם אז יתמנה בודאי נציג אחד — כי יהיה הנציג, האם הוא יהיה חופשי בפניות ואינטנסיב ? לעומת זאת להכרזת עלי מדינה יהודית יש אופי ביןלאומי של שאלהתנו. עצם העובדה, שאנו מוכרים על זה לקבל כל העולם כילוג, שנחנו פנויים בזה לאנגליה ולארצות הברית ולברית המועצות ולהונגריה ופולקלרים הבינלאומיים, עצם הפנייה בסיטה זו מעידה על האופי הבינלאומי של שאלהתנו. אבל כשהדבר מגיע למוסד העליון של תנועת הפעולים בארץ מתרבר, שתנועת הפעולים מפרצת ומחילתה ב-24 נגד 21 ! וזה מכנה אנושה, אשר מי יודע אם נרפא ממנה ?

אבל אין פה רק שאלה של המכחה הזה. אם כך ישאר מצבנו בצבור הפעולים ואנו בעניים גודלים וחמורים לא ניהה מסוגלים להכרעה ברורה ולהכרעה אימנה — מה יהיה גורלו ומה יהיה גורל כל הענן שעליינו אנו נאבקים ? איןנו אומרים: אופנסיביה פוליטית — היה בטחון בנצחון ? לא רק בטחון בנצחון אין, אלא גם אין בטחון באפשרות של אופנסיביה ? אנחנו הוגרים את כל כוחנו האנושי, ויתכן

שנCENTERד לעמוד בהגנה מריה מאד. עקשנית מאד. ואיך נעמדו כ奢סכנות התפקידו
אורבות. לנו ?

עמידתנו במערבה

ראיתי גילויים נחרדים של פעולות הכוח המגויס שלבנו ברשות אחרת, בצבאו
באיטליה — גילויים של עמייה במערכה ציונית כפולה ומשולשת. של קידוש שם
ישראל ברבים, של הפגנת כוח קמתקיבי גדול, מלוד, מזווין, בעל קשר פועלות
גאה מאד. אני ראייתי אותם לפגישתם עם רבבות יהודים בני תילות אחרים. אני
ראייתי את הכוח הציוני שלהם, את הפעולה הציונית-חיהינווכית שלהם. ראייתי מה
עשׂוּ בשבייל הפליטים. ראייתי את הפליטים פה, ראייתי דמעות אנשים זקנים כסיפרו
מה היה קורה להם אלמלא החיללים. שמעתי אך חיללים הצלל לדמים ונתנו להם
מטרה בארץ־ישראל. ואומרם החיללים בינתיהם נמקים בעבודה קשה ובסביבה זורה
ונכricht, והם רוחקים מכל פעולה חייה ויזירתה. והם מתגעגעים לשיבת ולגנוז את
כל העבודה, את כל הייצור. ואני יודע איך מוצר עזום זה יצל פוטנציה חולוצית
יזירתה. מהווים עשרים אלף איש ואשה הנמצאים כולם במדים. והם יט אחד יבואו
לארץ — יבואו כאלו ככח חדש, ככח עולה חדש, מסתער, מוכן למיבוש. אפשר
לחולל גדוות בכווא זה, ויש לו זכויות גדוות לאחר כל מה שעשה בשביבינו
בחזיות היהודיות השונות שלנו, נוסף לחזיות המלחמה הכלילית. אבל אנחנו גם
יודעים לאיזה מקור של הרס וכשלון יכול ליהפרק הכוח הזה אם לא נהייה פוכנים.
ומה געשה בינו לבין סביבנו ? אם אנחנו נעלה בסולט המדייני — יהיה נסיוון
להתקומם נגד עלייתנו ולטנוו אורה. אם ינצחו אותנו הכוחות הזרים להורייד
אונו — נצטרך לעזוז במלחמה התגוננות מריה מאד. בין נך וכך נצטרך להלחם
קשה. ויש לנו ישוב — מפה כבירה של כוח בשבייל העם היהודי, לעזות מצבונו
בסוף מלחמת הפליטים הקודמת. אבל הוא עוד רחוק מאריך סיליות מה שדורש לנו.
אנחנו מוכרים לרגע למוכרים של ליכוד. אבל מה לעשות. מישוקי ברול מחוזה
לנו אין. יש לנו עמודים: יש הסתדרות ציונית, יש הכרה בהסתדרות הציונית,
אפשר לפנות בה אל חלקים גדולים של היישוב; יש משחו של ארגון ישובי המלכד
את החקים האלה; אבל ישנו כפוני כווח המלוقد של צבור הפליטים, שעל כל
פניהם הוא יכול להופיע יחד בכל כבוד. הוא גם יכול לעשות הרבה כדי לחייב
לאחדות גם אחרים. האט הוא מבוטה באחדות? וזה השאלה.

היה משטר שניטה לפטור את השאלה הזאת. מפני מציעי התחליפים שוט
פרון אחר לא שמעתי. והעמדה הזאת לא תוסגר בלי מלחמה קשה. על כולנו
להתפלל ולהתאמץ, שזו תשאסר מלחמת אחיהם, שלא נאבד את האפקודות לדבר זה
אל זה והדבר איש עם אהיו. אבל אם ישנה התנקשות בעמדה הזאת — מוכרת
לחירות מלחמה נגד התחנשות. והמלחמה מוכרת לחירות מלחמה ויזומת. היא
מוכרחה לחירות פניה לכל פועל וטועל, ציוני סוציאליסטי, לתת דד לחיזוק עטוד
התווך. הוא לא של אחרים — הוא שלו, עמודתו חזק זה — הוא לא הרוגש בזרוך
בו, מפני שהוא איתן. אבל עמודתו זה עצמוני בסכנה, ויש להזק אותו ולתמן
בו. הוא יכול לצעת שחוך שבעתיים מהנסין הזה, והוא ישבו אליך אלה, אשר ניתקו
את ידיהם ממנה.